

**ПРОТИДІЯ ТОРГІВЛІ ЛЮДЬМИ: ПРОБЛЕМИ
МІЖНАРОДНО-ПРАВОВОГО ВРЕГУЛЮВАННЯ**

Путінцев І.О.

Науковий керівник – ст. викл. Жидкова О.О.

Харківський національний університет радіоелектроніки
(61166, Харків, просп. Науки, 14, каф. філософії, тел.: (057)702-14-65)
e-mail illia.putintsev@nure.ua

The article deals with the problems of international legal regulation of combating human trafficking. It is argued that human trafficking is a modern form of slavery, accompanied by the most cynical and cruel violations of human rights. A person becomes the object of a transaction, property rights apply to him, like a commodity. People are forcibly, and more often fraudulently, transported across state borders, forced to work, driven into debt bondage, deprived of freedom of movement, and subjected to physical, mental, and sexual violence. Most of the victims of human trafficking are women and children who, against the backdrop of a growing sex industry, are engaged in forced prostitution.

Поряд з політичною та економічною глобалізацією та становленням цифрового суспільства продовжує існувати таке розвинуте явище як торгівля людьми. Не дивлячись на технологічний прогрес та зусилля правових структур, це явище розвивається та поступово зростає. Проблема торгівлі людьми достатньо стара, але конкретні політико-правові дослідження цього питання почалися лише у 90-і роки ХХ століття. У 2000 році був прийнятий протокол про попередження та припинення торгівлі людьми, що доповнює Конвенцію ООН проти транснаціональної організованої злочинності. Один з перших документів протидії торгівлі людьми – Конвенція ООН 1949 року. Проте цей документ своєї головної ролі не виконує і досі. Одна з причин – невелика кількість держав, що його підписали, а ті що підписали, продовжують його порушувати. Наприклад, Франція, – держава, яка підтримала Конвенцію ООН, проте обкладає податком власників будинків розпусти, тим самим поповнюючи свій бюджет. У законодавстві Нідерландів, які не підтримали Конвенцію, є стаття 250 Карного Кодексу, за якою проституція і торгівля жінками в країні контролюється, проституція сама по собі не заборонена, але її заохочування, сутенерство, володіння будинком розпусти переслідується законом. В основі торгівлі жінками лежить закон попиту та пропозиції. Потреби приймаючих країн задовольняються за рахунок можливостей тих, хто постачає. Розвинені країни, що мають розгалужену секс-індустрію, стимулюють попит та є країнами призначення. Вже багато років постачальниками живого товару є азіатські країни та колишні республіки Радянського союзу. Розвивається також кримінальний бізнес із

незаконного усиновлення дітей. У сучасному світі незаконне усиновлення досить часто приводить дітей не до нових батьків, а на світовий ринок торгівлі людьми. Жертви торгівлі людьми часто купуються та продаються багаторазово, примушуються до сексуального рабства, до них застосовуються крайні форми насильства та наносяться фізичні і психічні травми. На сьогоднішній день достатньо вивчена така форма, як торгівля жінками і дітьми, адже вона є найбільш видимою й відносно простою для ідентифікації порівняно з іншими. У той же час значно менша увага приділяється торгівлі людьми з метою експлуатації праці, а особливо торгівля чоловіками. Адже ця форма має також свою специфіку по способам вербування, транспортування, сферам рабської праці, особливостями спілкування з жертвами тощо.

Досить важливою зараз у міжнародному праві є проблема необхідності встановлення нормативно-правового регулювання застосування економічних санкцій щодо торгівлі людьми. Виходячи з інформації і статистики ООН, до третьої категорії країн, уряди яких не повністю дотримуються мінімальних стандартів і не вживають значних зусиль з протидії торгівлі людьми, (Киргизстан, Вірменія, Таджикистан, Білорусь, Росія, Афганістан, Іран, Саудівська Аравія, Греція, Індонезія) передбачається введення санкцій. Але, на жаль, подібні рішення з боку ООН, Ради Європи, Інтерполу на сьогоднішній день відсутні.

Окрім реформування законодавства щодо врегулювання питань торгівлі людьми, в різних країнах світу потрібно відзначити проблеми низького рівня інформованості населення, проблеми економічного і соціального стану жінок у країнах походження, відсутність чіткої імміграційної політики у країнах призначення. На міжнародному рівні відсутній конкретний і чіткий спосіб видачі і передачі злочинців країні. Хоча механізми видачі й передачі діють за загальними міжнародними правилами, однак характер злочину і різна криміналізація створює проблему із екстрадицією. Нечітко визначені проблеми відповідальності за переховування, передачу, транзит людей. Для їх вирішення знадобиться мобілізація сил усіх країн для реалізації єдиної стратегії, що включає в себе діяльність не тільки урядів та урядових організацій, а й активне залучення неурядових організацій та суспільної ініціативи.

Щоб ефективно протидіяти такому злу, як торгівля людьми, сучасній державі треба створювати всеохоплюючу транснаціональну стратегію, яка повинна включати в себе: способи захисту жінок і дітей від злочинців, ефективну систему розслідування і притягнення до відповідальності, сприяння працевлаштуванню молоді, постійний контроль діяльності туристичних організацій і їх моніторинг, впровадження спеціальних «гарячих» ліній, широкої роз'яснювальної роботи. А також сприяти створенню додаткових можливостей для осіб, які бажають легально мігрувати з метою одержання роботи, освіти і професійної підготовки.